

ATRAPATS EN LA PRECARIETAT

**EL FINESTRAL DE CÀRITAS:
MÉS DE CINQUANTA ANYS
AL SERVEI DELS QUE MÉS
HO NECESSITEN**

**ENTREVISTA AMB EDUARD
SALA, CAP D'ACCIÓ SOCIAL**

Atrapats en la precarietat

Atrapats en la precarietat” és el lema de la Campanya de Corpus d'enguany, que vol posar en relleu la situació que estan vivint les persones i les famílies que atensem a Càritas Diocesana de Barcelona. Perquè la crisi econòmica potser ens diuen que ja ha passat, però ens ha deixat una societat fragmentada, fruit de la gran desigualtat que ha impregnat aquests anys, on els més empobrits han estat els més colpejats. I la conseqüència és clara: cada cop més persones han de construir la seva vida sobre unes bases inestables. Els treballadors que reben ingressos insuficients per cobrir les seves necessitats bàsiques, amb inseguretat, incertesa i falta de garantia en les condicions de treball, viuen en una situació poc estable que s'estén a tots els àmbits de la seva vida (salut, habitatge, educació...), com si entressin en un laberint del qual no poden sortir. És el laberint de la precarietat. A Càritas els oferim un fil sòlid d'acompanyament i d'escolta, perquè junts, en comunitat i amb treball en xarxa, busquem la sortida del laberint. És el fil de la solidaritat i de la fraternitat, que ens interpel·la i ens crida a ser comunitat.

Durant el 2016, hem atès 22.435 persones, xifra que augmenta fins a prop de 98.000 si tenim en compte l'acció multiplicadora de les Càritas parroquials i arxiprestals, i el treball en xarxa amb les institucions socials i d'Església. Més enllà de les xifres, hi ha persones, cadascuna amb la seva història de vida moltes vegades truncada per unes circumstàncies estructurals que s'han de denunciar.

Per això també des de Càritas Diocesana de Barcelona lluitem per evitar que noves persones entrin al laberint, tot intentant canviar les causes generadores de desigualtat. Perquè creiem en el principi del bé comú, amb una distribució dels béns que permeti que tothom visqui dignament. Defensem el treball decent, l'habitatge digne com a dret subjectiu i la igualtat d'oportunitats. Ens unim a la creació de consciència per inspirar i provocar els canvis que ens acostin a viure en una societat més justa, més inclusiva i més humana.

Gràcies per formar part d'aquest lligam invisible que ens uneix i ens dona sentit.

Salvador Busquets
Director

SUMARI núm. 8 Juliol 2017

3 ACTUEM

4-5 EL REPORTATGE

6-7 L'ENTREVISTA

8-9 DENUNCIEM

10 SENSIBILITZEM

11 COMPTEM AMB TU

Edita
Àrea de Comunicació i Relacions
Institucionals

Disseny
eclluch

Fotografia de portada
ONDHO

Impressió
Gràfiques Cuscó

Dipòsit legal
DPL-B-18.956-2004

 @caritasbcn

 caritasbarcelona

www.caritas.barcelona

La Carme i la Joaquina, participant i voluntària del projecte "Tramats de Vida" de la Parròquia de Crist Rei

Joves i grans celebren la festa intergeneracional de primavera de Càritas Diocesana de Barcelona

"Aquesta festa m'ha donat vida". Així s'expressava la Carme, una senyora de 83 anys que no es va voler perdre la festa intergeneracional de Càritas celebrada a la Parròquia de Sant Joan Bosco. L'acte, que és el quart any que es duu a terme, va acollir a més de 250 persones i va comptar amb la participació d'alumnes de diverses escoles de Barcelona que col·laboren en tot allò que pugui beneficiar la tasca social de Càritas. Repartint berenars, organitzant l'espai i oferint diversos balls, el jovent de les Escoles amb Cor van ser voluntaris per un dia. Volem donar les gràcies a tots els treballadors, voluntaris i col·laboradors que van participar en la festa intergeneracional. Les persones tenen el dret de viure la darrera etapa de la seva vida amb la màxima dignitat possible, i amb l'acció de Càritas i dels seus voluntaris treballem per a què sigui possible.

Els infants de Glamparetas gaudint del darrer dia del curs muntats en una banana aquàtica

Els infants de Glamparetas gaudeixen del paddle surf

Durant aquest tercer trimestre del curs, nou infants del Centre Obert Glamparetas de la Barceloneta han pogut gaudir d'un projecte molt engrescador impulsat per la UFEC (Unió de Federacions Esportives de Catalunya) on s'han iniciat en la pràctica del paddle surf. Equipats amb un neoprè, una taula de paddle surf i una pala per remar, els nens i les nenes de Glamparetas han realitzat diferents activitats per aprendre a remar, compartir i veure la ciutat de Barcelona des d'una altra perspectiva.

L'activitat va agradar molt als nens i nenes. Gaudiren de l'esport per mitjà d'una activitat lúdica i formativa i van aprendre a treballar en parelles tot compartint les taules de paddle surf. D'altra banda, s'ha incidit en el respecte cap als monitors, voluntaris i companys. "Estem molt contents amb el paddle surf i ens encanta participar en activitats aquàtiques", afirmen els infants de Glamparetas. De ben segur que han gaudit d'allò més amb aquesta activitat i esperen poder-la repetir el curs vinent.

Participants del projecte "Tastets de vida" visitant el Poble Espanyol

El projecte "Tastets de vida" ofereix sortides culturals, cada 15 dies, als seus participants per a què gaudeixin d'un moment d'oci i de diversió en grup

"Amb aquestes excursions, m'oblido per uns moments de la meua situació i, quan s'acaben, em torno a posar la motxilla a l'esquena". Aquest testimoni cospa l'essència del projecte "Tastets de vida", que es va posar en marxa a l'abril, i pretén que els seus participants puguin gaudir de moments d'oci junt amb altres persones de la zona pastoral 4 que es troben en situacions difícils. Des de l'abril, s'han fet nombroses sortides culturals —el Liceu, el Palau de la Música...— i encara en queden un parell més. El passat mes de juny, el grup de "Tastets de vida" va poder visitar el Poble Espanyol i va quedar impressionat per les construccions arquitectòniques.

Les persones responsables del projecte afirmen que les sortides són una oportunitat per conèixer més a fons les persones que acompanyen, ja que es tracta d'un projecte que aposta pel lleure com a eina de relació grupal i com a alliberament de la situació personal.

COL·LABORA AMB CÀRITAS

Fes-te soci, donant o voluntari

ES12 2100 0965 5102 0001 0269

Tel.: 931 127 010

infocaritas@caritas.barcelona / www.caritas.barcelona

Nou
web
↓

“El Finestral de la Caritat era per aixecar les famílies”

Amb cent anys acabats de complir, la Concepció encara recorda amb detall la seva feina a Càritas: vetllar perquè cada setmana aparegués als diaris el “Finestral de la Caritat”

TEXT I FOTOGRAFIES: ITZIAR BRAVO

Finestral de La Vanguardia publicat al mes de juliol

“Em consta la seva plena dedicació a Càritas i, concretament, la seva eficaç gestió al *Finestral de la Caritat*” escrivia el cardenal Jubany en la carta que va enviar a la Concepció Ballvé el dia de la seva jubilació, l'any 1982. Des de llavors, han passat ja trenta-cinc anys però la Concepció encara recorda amb vivacitat el seu pas per Càritas. I és que van ser divuit anys en què es va dedicar a coordinar els casos del *Finestral de la Caritat*, una publicació que apareixia setmanalment a diaris com *La Vanguardia* i on hi figuraven les necessitats específiques de persones ateses per Càritas que no podien ser cobertes per les parròquies. Actualment, el *Finestral* encara continua vigent: cada primer diumenge de mes apareixen situacions reals que pateixen persones que viuen a la diòcesi de Barcelona.

L'èxit de la publicació és indiscutible. L'any 1964, l'import recollit pel *Finestral* era de 3.863.132,15 pessetes (23.217,89€). Aquest import ha anat augmentant amb el pas dels anys i, concretament al 2016, la publicació ha recollit 409.329,61€, que han ajudat a moltes persones que ho necessitaven.

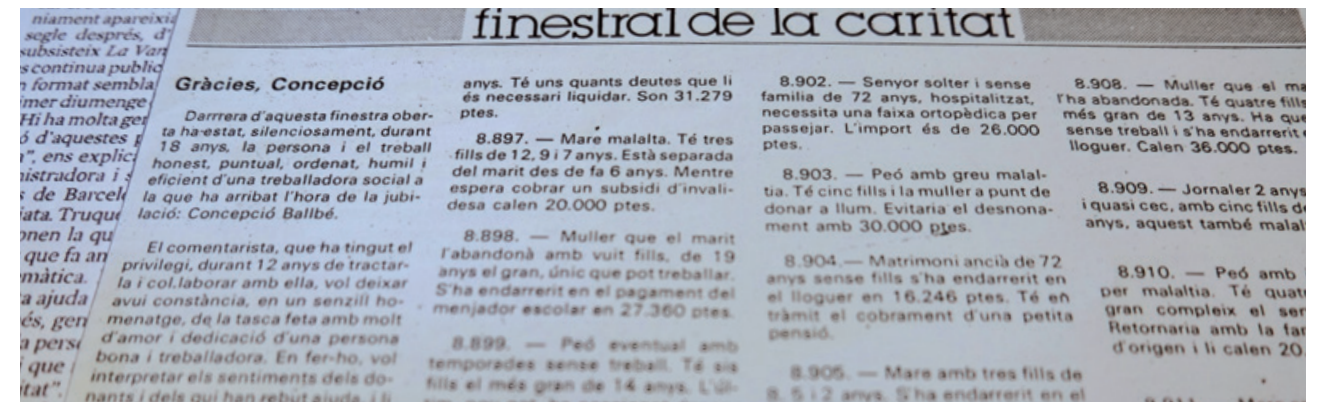
Com sorgeix el Finestral?

Després de conèixer tots els casos que passaven per Càritas, al desembre de l'any 1962, Mn. Prat —director de l'entitat— va decidir crear el *Finestral de la Caritat* per “recollir les peticions de necessitats de més quantia que no puguin ser ateses per les parròquies”. Existien fins a vuit peticions diferents: des de medicaments fins a alimentació, cotxes per a invàlids, deutes i endarreriment de lloguers per malaltia o atur...

Gràcies a la seva dilatada experiència com a treballadora social, la Concepció va entrar a Càritas expressament per gestionar els finestrals. La primera publicació gratuïta del *Finestral* es va fer el 6 de novembre del 1963 i va aparèixer a sis diaris, entre ells *La Vanguardia*, l'únic que encara manté les situacions de persones ateses per Càritas Diocesana de Barcelona.

Confiar en Càritas

En aquella època, el *Finestral* va tenir molt bona acollida tot i que, en un primer moment, les persones que feien els donatius volien conèixer a qui ajudaven.

Darrer *Finestral* (1982) publicat per la Concepció amb un sincer agraïment cap a la seva tasca

Davant aquesta allau, Càritas va decidir que havia de protegir aquells que no volien que se sabés que eren ajudats per l'entitat i va demanar que es confiés en la veracitat dels casos, que estaven validats per les treballadores socials de cada zona: “El *Finestral* era per aixecar la família, no per ensorrar-la”, diu la Concepció.

La responsable del *Finestral* recorda un home que, en aquella època, va donar 200.000 pessetes per ajudar els casos del *Finestral*, una xifra que va servir per “aixecar moltes persones” perquè la nostra intenció no era “mantenir els pobres” sinó donar-los una empenta perquè sortissin endavant i poguessin volar sols. Els imports dels donatius que provenien del *Finestral* eren molt diversos: des de persones que cobrien un cas concret fins a donants que ajudaven a tres o quatre persones alhora. “Recordo una velleta que vivia al barri xino i que una nit va pensar que algú no podria sopar per manca de diners. Ella tampoc va sopar per a, l'endemà, portar-nos cinc pessetes”, explica la Concepció. Però, sense dubte, el cas que més la va sobtar del *Finestral* va ésser el d'una família vinguda d'Extremadura amb tres fills: la filla gran necessitava atenció mèdica i la van portar a la clínica Barraquer. Mentrestant, Càritas els ajudava amb el lloguer d'un pis. “Cada matí el pare de la família venia a les 8h per trobar feina. Després d'uns dies de treballar a la mateixa empresa, el van fer fix”, recorda la Concepció. I afegeix: “La mare va conèixer una velleta que l'ensenyava a cosir. El problema era que no tenia màquina de cosir així que va demanar diners a Càritas amb la condició de després tornar-los. Cada mes, sense falta, venia a pagar la quota que s'havia pactat. Quan va acabar de pagar tota la màquina, el mes següent va tornar a venir i va fer un donatiu pel mateix import de la quota mensual. Això es va allargar durant uns anys més”.

Generalment, admet la Concepció “els casos del *Finestral* se'n sortien”. Tot i això, el seu record més vívid és el tracte que rebien aquestes persones: “Quan els ajudàvem se sentien persones, perquè abans no tenien res”. Amb cent anys, la manera de fer ha canviat, les problemàtiques socials també i, per descomptat, les persones ateses. Però l'essència s'ha mantingut intacta: el *Finestral* continua “aixecant” les persones més necessitades.

La Concepció ens mostra la placa que l'Ajuntament de Barcelona li ha atorgat amb motiu del seu centenari

“El Model d'Acció Social és afirmar que som Església i que tenim una mirada determinada del món”

TEXT: JORDI JULIÀ | FOTOGRAFIES: ANNA ROIG

Què és el Model d'Acció Social (MAS) de Càritas Diocesana de Barcelona?

El Model d'Acció Social (MAS) és un nord, és explicar qui som i d'on partim, i respondre cap a on anem i per a què hi anem. És afirmar que som Església i que tenim una mirada determinada del món, de la societat. Aquesta Església només es constitueix com a comunitat cristiana en la mesura que fa una opció clarament preferencial cap als més febles.

A l'inici del MAS s'incideix en els efectes de la crisi econòmica i de les conseqüències que ha tingut en l'atenció social. La crisi ha estat un factor decisiu per replantejar el MAS?

Clarament. El darrer Model d'Acció Social de 2010 es va finalitzar en un context de bonança econòmica i, per tant, no responia del tot als reptes que hem hagut d'afrontar amb la crisi. Des de l'any 2008 han canviat els escenaris en relació al mercat laboral i una part de la població ha quedat estructuralment exclosa o en situació de precarietat. Observem que aquests canvis han vingut per quedar-se ja que, malgrat estar en un moment de recuperació econòmica, la crisi social continua ben present. El que ha canviat totalment

és la presència de Càritas a la nostra societat i al món. En la situació d'emergència dels darrers anys, Càritas va fer una aposta per atendre millor la cobertura de les necessitats més bàsiques, però aquesta aposta ha fet invisible la tasca de promoció, inserció i acompanyament de les persones i de les comunitats. El context econòmic i social ens ha afectat en allò relacionat amb la concepció de Càritas Diocesana de Barcelona en les comunitats cristianes. Ara és moment de valorar què hem oblidat durant aquests darrers anys d'emergència o bé que hem d'impulsar, renovar o afegir.

El Centre d'Estudis d'Opinió indicava el 2013 que un 15,1% de la població era catòlica practicant (un 3,6% menys que l'any 2007). Com s'explica un model que vol tenir més presència a les parròquies malgrat que hi ha un decreixement sostingut de persones que hi assisteixen?

Les comunitats parroquials, encara que estiguin formades per persones grans, són les que han tirat endavant bona part dels projectes i accions de Càritas. Són persones fidels, constants i compromeses, les quals porten a terme un servei extraordinari. És cert que a la nostra diòcesi tenim comunitats majoritàriament envellides, però la gent hi és, i podem comptar amb ella.

Al capdavant, l'acció de l'Església la van començar només dotze apòstols, i aquí del que es tracta és de respondre què entenem per comunitat cristiana. Com diu el Papa Francesc, cal que siguem “persones cànir”: hem de sortir fora i crear comunitats vives en els barris, espais de trobada i escolta on tothom hi sigui convidat. Tenim els espais, tenim la comunitat i més de 2.400 voluntaris: tots som Càritas.

En el text s'afirma que cal reforçar l'acció parroquial de l'escolta i l'acollida, tendint cap a un model d'apoderament de la persona. Quines accions cal portar a terme per fer-ho possible?

Primer cal que ens aturem un moment per tornar a connectar amb el més essencial. Aquest és el primer pas per saber què estem fent i què succeeix al nostre entorn. Amb aquests elements podrem valorar quin és l'impacte de la nostra acció social i com transforma la vida de la gent. Hi ha quelcom més que puguem fer per *empoderar* a les persones? Per exemple, els aliments han estat fonamentals per acompanyar a molta gent en moments de precarietat, però és el model que volem que hi hagi sempre? O volem que la gent vagi a comprar de forma autònoma allò que realment vulgui? Això és important. Si algú s'està ofegant, necessita que el treguin de l'aigua, però un cop fet això, el que necessita la persona és aprendre a nadar i agafar les regnes de la seva vida. Per això són tan importants els espais d'escolta, per aconseguir que la comunitat estigui formada tant per les persones acompanyades com per les persones que acompanyen. Ser cristià no vol dir només treballar per a la comunitat cristiana, sinó que vol dir fer comunitat humana, ser constructors de comunitat. Tenim gent implicada en fer-ho millor i amb possibilitats d'aprendre. Càritas vol dir estar al servei de les persones, i qui està més a prop de la gent són les parròquies i els

arxiprestats. Tots necessitem gent que ens escolti, no necessitem gent que ens doni lliçons. Quan un té un problema de veritat, la darrera cosa que necessita és que li recordin el llistat de tot allò que fa malament. En canvi, si algú et pregunta com estàs, et reconeix i et dona les gràcies, vol dir ser algú per algú, i això és el que hem d'esdevenir com a Càritas. Acollim, acompanyem.

En el darrer apartat del MAS es posa èmfasi en rejevenir al voluntariat amb noves incorporacions. Quin creus que és l'element clau per aproximar-nos al jovent?

Els joves han de ser protagonistes de nous projectes i donar-los-hi autonomia per innovar, com fan els caps i monitors/es dels centres d'esplai o dels agrupaments escoltes en moltes parròquies de la diòcesi. No podem esperar rejevenir al voluntariat amb dinàmiques molt consolidades, sinó que hem de confiar amb el jovent per generar nous espais. Aquesta és la clau per *empoderar-los* i fer que ajudin a tirar endavant la tasca de Càritas. Són ells els que han de dir-nos quin suport necessiten de nosaltres i què volen fer; aquest és el canvi.

El Papa Francesc ha demanat en nombroses ocasions a les parròquies que “obrin les portes i deixin que Jesús pugui sortir”. El nou Model d'Acció Social (MAS) va en consonància amb aquest plantejament?

Evidentment. Hi ha moltes parròquies que estan actuant en aquest sentit. Estem cridats a sortir fora, a bastir ponts, a crear nous espais de trobada no necessàriament dins de les parròquies, sinó també fora d'elles. L'*Evangelii Gaudium* del Papa Francesc parla clarament del que vol dir evangelització a la ciutat, i això es materialitza en ser presents en les persones des de les persones i en la seva vida quotidiana.

Alliberats de la precarietat

Càritas Diocesana de Barcelona alerta de l'augment de la precarietat com a falsa sortida de la crisi

TEXT: MIRIAM FEU | FOTOGRAFIA: CINTA BERENGUER

S'ha sentit molt a parlar de la crisi econòmica que hem viscut recentment i dels seus efectes nocius, com l'augment de la desigualtat, cosa que ha repercutit amb especial virulència en les persones més vulnerables. La conseqüència ha estat clara: cada cop més persones han hagut de construir la seva vida sobre bases inestables. **La incipient recuperació econòmica no esdevé una solució, atès que set de cada deu llars espanyoles no l'han notada¹.** A més a més, el fet de trobar una feina ja no sempre es correspon amb sortir de la pobresa. En el conjunt d'Espanya, **el 14% dels treballadors no arriba a final de mes**, cosa que implica que les persones més vulnerables es troben atrapades en la precarietat.

Viure, o més aviat "sobreviure", atrapat en la precarietat absorbeix el pensament de la persona que l'està patint i l'impedeix de concentrar-se en tot allò que no sigui la manca de recursos per cobrir les seves necessitats bàsiques o les de la seva família². L'escassetat ofega les persones i no les permet

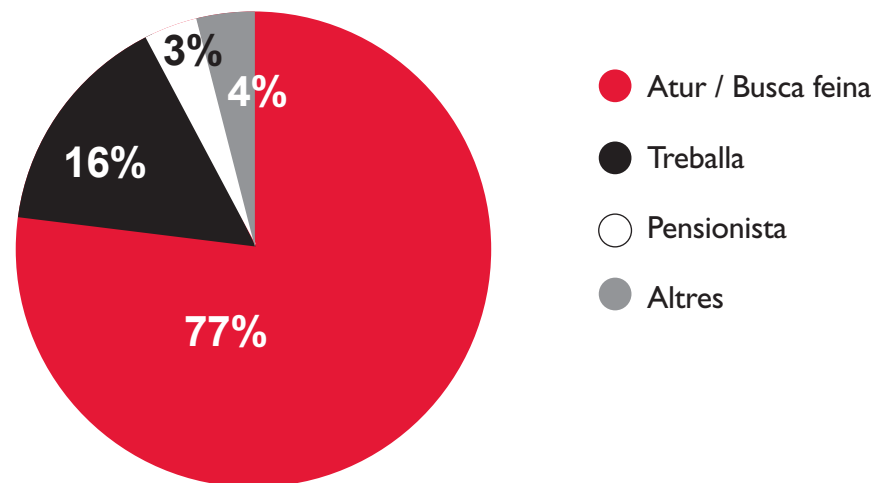
actuar per sortir-se'n. Això fa que les famílies visquin amb molta inseguretat i inestabilitat i se centrin només en el present. És a dir, viuen al dia, sense pensar en el futur i sense poder planificar la vida de manera autònoma i racional. I, a més, **la situació de precarietat afecta molts àmbits de la vida: una feina insegura amb ingressos insuficients pot portar a un habitatge indigne, a una educació en desavantatge i a una salut més deficient³.** És com si s'entrés en un laberint del qual no es pugui sortir, tal com veiem en les persones que atenem: el 77% de les que estan en edat de treballar es troben a l'atur i el 45% no té una llar digna.

1 Informe "Análisis y Perspectivas 2017", Fundació FOESSA, 2017.

2 Respecte a aquest tema, és interessant seguir els descobriments de Mullainathan i Eldar a: Mullainathan, S. & Shafir, E. *Escasez ¿por qué tener poco significa tanto?* México: FCE, 2016.

3 Veure l'informe: Desigualtats socioeconòmiques en la salut i la utilització de serveis sanitaris públics en la població de Catalunya, Agència de Qualitat i Avaluació Sanitària de Catalunya, Generalitat de Catalunya, març 2017.

Situació de les persones ateses per CDB en edat laboral (2016)

A Càritas oferim un fil sòlid d'acompanyament i d'escolta que faciliti la sortida del laberint de la precarietat i lluitem per evitar que altres persones hi acabin entrant. Així, d'una banda, ens situem en l'aquí i en l'ara, escoltem i acompanyem la persona i, juntament amb ella, busquem maneres de superar la situació. Aquestes maneres són molt diverses i s'adapten a la realitat de cadascú: donem eines

En aquesta campanya, el fil representa l'esperança que Càritas vol oferir a totes les persones acollides i acompanyades per l'entitat

personals d'empoderament, treballem en l'enfortiment de les relacions familiars, ajudem a crear una xarxa relacional, planifiquem itineraris d'inserció laboral, garantim la cobertura de les necessitats bàsiques, etc. I, d'altra banda, ens situem en el demà, **denunciem**

aquest model econòmic que deixa persones excloses i que augmenta la fractura social i proposem canvis en la legislació i en el paper de les administracions per tal de garantir la justícia social i la dignitat humana, tot buscant una transformació de la societat. Som conscients que els efectes de la crisi perduraran i creiem que no hi valen solucions parcials, sinó integrals en favor de la cohesió social. Per això, treballem per la igualtat d'oportunitats i defensam que les persones disposin d'uns ingressos mínims que els garanteixin una estabilitat i els predisposin a sortir de la precarietat, si bé això només seria el primer pas. **Calen polítiques d'inserció sociolaboral per a persones amb dificultats i un sistema econòmic que promogui el treball decent.** Complementat amb això, és necessari garantir l'accés a un habitatge assequible i estable, amb l'ampliació del parc d'habitatges de lloguer social. Per tant, **ingressos mínims, treball decent i habitatge digne són tres elements a garantir per part de les administracions per avançar cap a una societat més inclusiva que alliberi de la precarietat.**

I aquesta manera de fer en l'ara i en el demà es nodreix de varis factors: dels valors de **reciprocitat**, en els quals tots podem donar i podem rebre: en la **lògica del don i la gratuïtat**, on anem més enllà del model de la societat del consum, de la **defensa de la nostra "casa comú"**, on s'aposti per un desenvolupament sostenible i integral i on, davant de l'individualisme, s'opti per la **comunitat com a espai de trobada i d'amor fraterno**.

Roda de Premsa per presentar la Memòria de Càritas Diocesana de Barcelona de 2016 en presència del Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella

Cloenda del curs Quan_Kedem? de Càritas Diocesana de Barcelona

Des de fa tres cursos, Càritas Diocesana de Barcelona promou un programa anomenat *Quan_Kedem?* per posar en contacte a nois i noies de batxillerat (16-18 anys) amb un col·lectiu força oblidat de la nostra societat, el de la gent gran. Les persones grans del programa *Quan_Kedem?* viuen en residències, i generalment es troben soles i aïllades del món exterior.

Durant el curs s'ha comptat amb cinc escoles i cinc residències col·laboradores, i vull parlar-vos de la sessió de cloenda d'un dels cinc grups implicats, la dels voluntaris de l'Escola Maristes - La Immaculada amb els ancians de la residència Pere Relats de Poble Nou.

La sala de la residència estava plena de cadires de rodes alternades amb cadires que ocupaven els joves voluntaris. Tots plegats formaven un cercle molt entranyable i acollidor. Joves i ancians van expressar el que havia significat per a ells l'experiència. El testimoni de la Maria Àngels, de 95 anys, va ser molt colpidor: "Com és que la TV i els mitjans de comunicació parlen sempre de coses negatives i obliden actes meravellosos com aquest?".

Per últim vull citar el cas d'un voluntari que havia establert una molt bona relació amb l'ancià a qui havia fet companyia durant aquest curs. Les dues últimes setmanes no havia pogut anar a la residència i, quan va anar a trobar-s'hi, van informar-lo que havia mort. Els sentiments d'aquell noi es van plasmar durant tota la trobada i, després de parlar amb ell vull valorar molt l'estima que s'estableix entre cada parella d'ancià i jove voluntari.

Maria Àngels Riera,
voluntària del programa *Quan_Kedem?*

Feliç quinzenè aniversari, Entitats amb Cor!

Allò que va començar amb 50.000 raspalls de dents s'ha convertit en una realitat ferma i compromesa. Entitats amb Cor es va crear fa quinze anys perquè les empreses es van oferir per col·laborar amb Càritas. Concretament, una d'elles va donar 50.000 raspalls de dents. Uns dies més tard, una altra empresa va fer un donatiu per l'import d'unes colònies que havia venut. Aquesta pràctica va començar a créixer i Càritas es va plantejar crear Empreses amb Cor, la qual amb el temps va esdevenir Entitats amb Cor per tal d'obrir la col·laboració a altres persones jurídiques (fires, associacions culturals, escoles, universitats i clubs esportius).

Per celebrar aquests quinze anys de treball, els impulsors de la iniciativa i els més de vuitanta voluntaris que formen part del grup actual van trobar-se a l'hotel H10 Art Gallery per dinar plegats. Com a regal per a tots els assistents, l'Institut Cerdà va presentar el valor social integrat d'Entitats amb Cor; un informe que reconeix l'impacte de la tasca de voluntaris i voluntàries. L'element clau d'aquesta metodologia és que permet monetitzar el valor que generen les organitzacions. L'estudi ha ajudat a conèixer el valor social integrat d'Entitats amb Cor: per cada euro que aporta una entitat col·laboradora es genera un valor de 2,7 euros. És a dir, Entitats amb Cor té una capacitat de generació de valor que permet gairebé triplicar les aportacions dels donants.

El director de Càritas Diocesana de Barcelona, Salvador Busquets, va tancar l'acte amb unes paraules que resumien els quinze anys de trajectòria d'Entitats amb Cor: "Avui tenim una mirada agraïda al passat que ens permet tenir una mirada esperançadora cap al futur".

Aquí recollim testimonis que són representatius del nostre dia a dia: persones que necessiten suport, gent disposada a ajudar i moltes històries commovedores. Són uns missatges que ens colpeixen i ens encoratgen a seguir treballant amb esforç i esperança. Per això els volem compartir amb tu. A més, et convidem a seguir-nos a les xarxes socials: un espai per participar i fer que Càritas arribi més lluny!

Els fruits de la feina ben feta

El motiu d'aquesta carta és agrair-vos tot el que esteu fent, en concret amb les famílies de la nostra escola.

Com a tutora d'una de les vostres nenes, us agraeixo el suport de reforç que li esteu donant, ja que molt sovint els professors necessitem que els alumnes tinguin suport educatiu fora del col·legi.

Normalment són els alumnes amb un baix nivell econòmic els que més ho necessiten, i justament són els que no poden pagar aquest servei extraescolar. Veritablement, hem notat millores acadèmiques d'ençà que va al reforç escolar.

La llàstima és que aquest servei de reforç només existeix per alumnes de Primària. Us volíem demanar que poguéssiu fer extensible aquest servei a cursos superiors, com a Secundària, una etapa també clau per al desenvolupament dels alumnes.

Agraeixo la vostra dedicació.

Tutora

Afrontar el dol des de l'amor

La situació que recentment hem viscut a la Casa d'Acollida ha estat difícil. Ja de per sí, quan es parla de la mort són molts els neguits, les resistències i les pors

que ballen als nostres caps, però això es multiplica si la personeta que mor és un nen de dos anys.

La mort del Kassir (nom fictici) ja l'esperàvem. La seva mare, la Nayla, ha estat i és l'exemple de fortalesa i ens ha demostrat com es pot lluitar perquè el seu fill visqués una vida normalitzada fins al darrer instant tot i la seva malaltia.

L'equip humà de la Casa d'Acollida ha estat exercint -literalment- un acompanyament des de l'amor. La facilitat amb què s'han coordinat perquè aquesta dona no es trobés sola ni un segon, la flexibilitat i la predisposició per fer el que calgués en aquestes circumstàncies, deixa testimoni de la importància de la nostra feina, de la de tots els equips implicats, i de la bona feina que es fa quan la base és la creença en allò què fem.

Quan l'objectiu és tenir cura de les persones, les diferències entre creences, maneres de veure i de viure, s'uneixen per combregar en un front comú: l'amor a l'altre.

No deixa de ser paradoxal que una personeta mori perquè té el cor massa gran. El cor, el símbol de l'amor. I no sabem si serà això, però el llegat del Kassir, fet de vida, d'alegria, de ganes de viure, de força i d'amor, serà el que vesteixi de presència el buit que ha deixat per a sempre, la seva trista i primerenca absència.

Marta Creus

Per mantenir la privacitat de les persones, s'han modificat els noms d'aquells que ens han fet arribar la seva veu per mitjà del correu electrònic.

f caritasbarcelona

Maria Isabel Ortego

Admirable labor. Yo colaboro como pareja lingüística de una persona nigeriana con alegría y entusiasmo.

Hamid Al-Meshhedani

Casi es la única ONG de verdad. Las hay a miles en este país, pero la mayoría son lucrativas, menos Caritas; he dicho.

Roser Nadeu

La feina de Càritas és mereixedora de la meua confiança. No fan diferències per qüestions religioses o culturals.

@caritasbcn

**Segueix-nos
i participa!**

Jordi Riera @RieraAragay @caritasbcn presenta xifres clares. La crisi no ha acabat per a tots i la desigualtat ha crescut de manera ingent. Pensem-ho.

Netsense @Netsensebcn ¡Estamos encantados de colaborar con @caritasbcn! Hemos disfrutado mucho con el equipo @Ayúdanos a ayudar!

Albert Sales @albertsc79 @caritasbcn parla d'#atrapats en la precarietat per descriure la situació de moltes persones que no noten una suposada "sortida de la crisi".

ATRAPATS en la precarietat

Estem cridats a ser comunitat per ajudar les persones més vulnerables. Dona'ls un fil d'esperança.

Col·labora
93 112 70 10

ES12 2100 0965 5102 0001 0269
www.caritas.barcelona

 Càritas
Diocesana de
Barcelona